

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΩΝΗΣ

Το μελαγχολικό φθινόπωρο. Η τραγική εποχή των ερωτικών αυτοκτονιών. Η τελευταίες δελήσεις των ερωτευμένων. Το δραματικό ειδύλλιο της Λιλής Μαρσάν. Ένα χαϊδεμένο σκυλάκι. Το έγκλημα του Δάσους της Βουλώνης. Η κίσημαχη περιπέτεια της Άλις Λεμπερτόν. Από τη γαργά της γιορτής στο θάνατο.

κ. 'Ανθ' Γκισό, ένας από τους καλύτερους άστυνομικούς της Γενικής Ασφαλείας, με διηγήθηκε δώ και λίγες μέρες πολλές από τις άγρες ερωτικές τραγωδίες, που είνε τόσο συνηθισμένες στο Παρίσι.

—Τό φθινόπωρο, μού είνε, δέν είνε μόνο ή χειρότερη εποχή γιά τους φρηματικούς, αλλά και γιά τους ερωτευμένους ! Κατά τους τρεις φθινοπωρινούς μήνες συμβαίνουν τά πιο αισθηματικά δράματα της κοσμοπόλεως. Όλες ή απογοητευμένες άπ' τη ζωή και τόν έρωτα, τελειώνουν με μιά πιστολιά τίς στενοχώρες τους. Κάθε πρωί από τό δάσος της Βουλώνης, τόν Κήπο του Λουξεμβούργου κ' άπ' τόν Σηκουάνα, οι άστυνομικοί μαζεύουν τά πτώματα τών νεαρών ερωτευμένων. Όλοι δέ αΐτιο αποχωρούν με τά ίδια λόγια τη ζωή. Γράφουν, παραδείγματός γάρην : «Βαρέθηκα νά βασανίζομαι από τό μαρτύριο του χωρισμού !» «Προτιμώ νά σκοτωθώ, παρά νά υποφέρω από τή σκέπη ότι μ' εγκατέλειψες» ! Και ή άμορφες ερωτικές ιστορίες, πού εΐχαν άρχισι με τρυφερά λόγια και με φιλά, τελειώνουν με μιά σιγνητική αυτοκτονία. Γιά νά περιφύσσουμε αυτό τό κίμα τών αυτοκτονιών, αναγκασθήκαμε νά οργανώσουμε μιά ειδική υπηρεσία άστυνυλικών, οι άποιο γυρίζουν όλη τη νύχτα στις γέφυρες του Σηκουάνα και στα πάρκα, γιά νά συλλάβουν και νά οδηγήσουν στο Τμήμα κάθε απογοητευμένη. Θα τό πιστέψετε ; Όλες σχεδόν έχουν μέσα στη τσάντα τους γραμμένο κίλας τ' άποχαιρετιστήριο σημείωμα τους και τίς τελευταίες δελήσεις τους. Μιά άπ' αυτές μάλιστα εΐχε μαζί της κ' ένα πολύ χαριτωμένο σκυλάκι κ' έγγραφε πρός τήν άστυνία : «Συγχωρήστε με γιά τόν κόπο πού σας έθαλά, μιά δέν άντέγω πειρά στη μοναξιά μου. Τό ξέρω πώς θα με λυπηθήτε. Άλλά θα σας παρακαλώσθα ακόμη νά μου κάνετε μιά χάρι: Δώστε σε κανέναν φιλόνηρωπο τήν «Αουλού». Είνε ή μόνη ύπαρξις πού άποχωρίζομαι με λύπη».

Όταν ρωτήσαμε τη νέα αυτή γιαντί ήθελε νά σκοτωθι, άρχισι νά κλαίη με λυγμούς και τέλος μάζ διηγήθηκε τήν ιστορία της. 'Μνοιαζόταν Λιλή Μαρσάν κ' ήταν πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα νεοτερισμιών. Ζούσε δλομιάζαχτν στον κόσμο, γιαντί εΐχαν πεθάνει οι γονείς της κ' ήμνε σε μιά οικογενειακή επανόρθν της όδου Λαφαγιέ. Η ζωή της ήταν ήσυχη, χωρίς σιγνηνήσις κ' δνεια. Η φίλες της τήν κοροδώναν γιά τή σοβαρότητά της και προσπαθούσαν νά είν πρσόν στον στις εύθυμες διασκεδάσεις τους.

—Λιλή, τά χρόνια περνών ! της έλεγαν. Δέν θα εΐσαι πάντα άμορφη και τό νεανικό πρόσωπό σου θάρη μιά νερα πού θα χάση τή δρασερότητά του. Ξέρουμε δι έχεις πολύ τρυφερή καρδιά. Πώς μπορείς λοιπόν νά ζής, χωρίς νά έχης ένα φίλο γιά νά σε διασκεδάξη ; Ό έρωσ είνε τό πύο άμορφο πράγμα στον κόσμο. Είνε ή ευτυχία της ζωής. Έπειτα ξεχνάς δι αυτά τά ειδύλλια πολλές φορές καταλήγουν στο γάμο ;

Η Λιλή όμως, πού πρόσθεε πάρα πολν τις γνωμιές της, γιαντί ρόδοταν μίν παρασυνθι, τους άπαντούσε :

—Εγώ θ' αγαπήσω μόνον τόν άνθρωπο πού θα με παντρευθι !...

Κι' ενώ ή φίλες της πηγαιναν νά διασκεδάσουν, εκείνη γυρίζε μελαγχολικά στην κίμαρά της.

Έτσι περνάσε ο καιρός κ' ήθε τέλος ή άνοξις. Όλο τό Παρίσι εΐχε πάσει μιά δελικτική άμορφιά. Οι κήποι, τά δένδρα, τά λουλουδία, σκόρπιζαν γύρω τό μεδυστικό άρωμά τους. Παντού έβλεπε τώρα κανείς νεαρά ζευγαράκια νά περπατούν χειροπιασμένα και νά μιλούν με τρυφερότητα. Κι' αυτοί άκόμη οι γέροι αισθανόντουσαν τήν έπιθυμία του έρωτος.

Τό φθινόπωρο, με τίς μελαγχολικές βραδύς του, είνε ή χειρότερη εποχή γιά τίς απογοητευμένες από τόν έρωτα...

γνωμιά ενός νέου : 'Ηταν έξαιρετικά συμπαθητικός, μ' εύγενικός τρόπος και τής μιλούσε με ειλκρινεία. Η Λιλή άντιστάθηκε στην άρχή όσο μπορούσε γιά νά μίν πείση στα δίχτυα του έρωτος. Μ' αυτό τά πράγματα είνε μοιραία. Κι' ή άμορφη πολήτρια άγάπης μ' ένα τρελλό πάθος τόν νέο του Λουξεμβούργου. Τόν λέγαν 'Αντρέ Μπλάν κ' ήταν από τη Λιόν. Εΐχε έρθει στο Παρίσι γιά νά παρακολουθήση μαθήματα στη Σορβώνη. Η Λιλή κολακευόταν άπ' αυτή τη γνωμιά της. Ό φίλος της ήσαν τόσο σοβαρός, τόσο καλός μαζί της !... Πέγρασαν λοιπόν ένα άξέχαστο καλοκαίρι, γαμτώ έρωτα. Παντού τους έβλεπαν νά περπατούν χειροπιασμένοι, νά γελούν και νά διασκεδάζουν σάν παιδιά. Μά δια τά πράγματα έχουν ένα τέλος. Έτσι, στις άρχές του φθινοπώρου, ο φίλος της Λιλής τήν εγκατέλειψε, γιά ν' άρσασωθι τις μελέτες του. Μάλιστα εκείνη τόν παρακάλεσε νά μη διακόψουν τίς σχέσις τους. Ό 'Αντρέ Μπλάν όμως τήν εΐχε βαρεθι κ' ήθελε νά τήν άποχωρήση από κοντά του.

Η Λιλή Μαρσάν βυθίστηκε τότε σε μιά τρομερή μελαγχολία. Τίποτε πειά δέν τήν σιγνηνούσε κ' άδικα προσπαθούσαν ή φίλες της νά τήν παρηγορήσουν. Έκείνο τό βράδυ πού τήν βρήκαν οι άστυνομικοί, εΐχε άποφασισι ν' αυτοκτονήση. Κι' αναγκάσθηκαν νά τήν κλείσω σ' ένα κελί τίς άστυνίας, ώπως νά τήν περάση ή άπειλοπία της. Τό πρωί ήμουν βέβαιος δι θα συνεχόταν και θα ξαναόρχιζε πάλι τήν ήσυχη ζωή της. Αυτό άλλωστε μού εΐχε άποδείξει ή άστυνομική πείρα μου...

Τά έξημερώματα όμως τά θανάτα οφθαλμοκίματα του σκύλου της κήνησαν τήν περιέργεια του δεσμοφύλακα, ο όποιος άνοξε τήν πόρτα του κελιού γιά νά διη τί συμβαίνει. Και τότε εΐδε ένα άνατορξιστικό θέματα : Η Λιλή Μαρσάν εΐχε κρησθητι από τά κάγκελλα του παραθύρου με τό λοιπό του αγαπημένου σκύλου της !

Αυτό ήταν τό τέλος του τραγικού ειδύλλιου της άμορφης πολήτριας Λιλής Μαρσάν. Τό περιεργο όμως είνε δι τήν άλλη μέρα παρουσιάσθηκε στην άστυνία ένας νέος και ζήτησε νά τόν συλλάβουν. 'Ηταν κατακίτρινος και τά δόντια του κρησούσαν.

—Όνομάζομαι, μάζ εΐστε, 'Αντρέ Μπλάν κ' ήμνα αΐτία ν' αυτοκτονήση ή αγαπημένη μου ! Είμαι ένας άπαισιος δολοφόνος !...

Καταλόμαε δι έπρόκειτο γιά τόν φίλο της άτυχης Λιλής, ο όποιος φαινόταν εΐχε διαβάσει τήν αυτοκτονία της στις έφημερίδες και εΐχε καταληφθι από μιά νευρική κρίσι. Τόν παραδώσαμε λοιπόν σε μιά νευρολογική κλινική, στην όποία άκόμη είνε κλεισιμένος. Οι γιαντί λένε δι θα γίνη καλά, μιά ποτέ δέν θα μωρεθι πειά νά παρακολουθήση τις σπουδές του, γιαντί ήταν πάρα πολν δυνατός ο μυςικός κλησιμός πού έπαθε, μαθαίνοντας τόν θάνατο της φίλης του.

Μιά άλλη επίσης τραγική ερωτική ιστορία είνε και τό ειδύλλιο της Ζωζέτ Φοσαρ και του Μωρίς Σουσε. Ένα βράδυ, μαζί με τρεις άστυφύλακες, έκανα μιά έρευνα στο δάσος της Βουλώνης. Είχαμε κίσημαχη άρκετές απογοητευμένες κ' έτοιμαζόμαστε νά γυρίσουμε στο Τμήμα, όταν έξαφνικά μέσα στην άπόλυτη ήσυχία του δάσους άκούστηκε ένας ηροδολισμός. Άνήχησα τρέξας πρός τό μέρος του, άναβοντας τους ήλεκτρικούς φανούς μας. Ύστερα από λίγο δέν άργήσαμε πράγματι ν' ανακλιψουμε ένα πτώμα ενός νέου, πού σπάρραξε, ενώ από πάνω του έβλεπα γορρά μιά άμορφη γυναίκα. Στο γέσι της κρατούσε άκόμη ένα πιστόλι. Μόλις μ' αντίκρισε, έπρεσε μπροστά στα πόδια μου, τ' άγκάλιασε με τά χέρια της πού έτρεμαν και με κλάματα με παρακαλούσε νά τήν άφήσω νά πεθάνη.

—Άφήστε με νά σκοτωθώ κοντά στον αγαπημένο μου ! μάζ πρναζε. Δέν θέλω πειά νά ζήσω. Δέν έχει γιά μένα τώρα κανένα ένδιαφέρον ή ζωή !...

Χρηιάστηκε γιά τήν πάροιμε δά της βίας από κεί πέρα και νά τήν κλείσουμε στ' αυτοκίνητό μας. Όταν τήν ώδηγήσαμε στο Τμήμα και τής κάναμε μιά τονοτική ένεσι γιά νά συνέλθη από τή νευρική κρίσι της, μάζ έξομολογήθηκε δι λεγόταν Ζωζέτ...

ζέτ Φρεσάρ κι' ότι είχε παρασύρει εκείνο το βράδυ ως το δάσος τόν φίλο της και τόν είχε σκοτώσει, γιατί κάλαβε ότι είχε πάρει να τόν αγαπά. "Έπειτα είχε σκοπό ν' αυτοκτονήσει κι' εκείνη. Μά δεν πρόφτασε, γιατί έπεσε στα χέρια μας.

"Η Ζωρζέτ Φρεσάρ κλείσθηκε λοιπόν στη φυλακή, μέχρι της ημέρας της δίκης της. Αλλά η άτυχη έρωτευμένη είχε πάρει πειά την απόφαση της : "Ήθελε να πεθάνη. Γι' αυτό δεν δεχόταν καμιά τροφή κι' έζυγαινε από τo πρωί μέχρι το βράδυ. Κι' όποτε από μιά έβδουάδα την βρήκαν νεκρή μέσα στο κελλί της. Είχε στραγγαλισθή μόνη της με τήν λουρίδα πανιού, πού είχε κόψει από τo σεντόνι του κρεβάτιου της :

Μά ή έρωτικές τραγωδίες είνε άπειρες στην κοσμοπόλι. "Η όμορφες Παρισινές μορφούν να παίζουν με τόν έρωτα, άλλ' όταν αγαπήσουν γίνονται πραγματικές σκλάβες. "Ορίστε άκμαη μιά τέτοια ιστορία, πού μου συνέβη στις αρχές τού Σεπτεμβρίου. Τό θύμα της είνε μιά πλούσια κυρία της άριστοκρατίας, ή όποια για να δώσει ένα τέλος στον άτυχο έρωτά της, έπεσε ένα βράδυ στον Σηκονάνα και πνίγηκε. "Ονομαζόταν "Άλις ντε Λεμπερτόν κι' ήταν χόρα ενός πλούσιου έμπορου της κομποπόλεως. Στην αρχή τού καλοκαιριού ή όμορφη κυρία είχε κάνει τή γνωριμία ενός νέου, ό όποιος, θαμνωμένος από τή πλούτη της και τήν όμορφιά της, είχε αισθανθή για κείνη ένα έφημερο άσθημα. "Η κ. "Άλις ντε Λεμπερτόν όμως τόν είχε αγαπήσει άληθινά κι' όταν έκεινος, στις αρχές τού φθινοπώρου, τήν εγκατέλειψε, γιατί τήν είχε βαρεθή, ή πλούσια χόρα, άπογοιευμένη, θέλησε να δώσει ένα τέλος στη ζωή της. Δεν ήθελε ωστόσο ν' ανακαλυφθή ότι είχε αυτοκτονήσει. Γι' αυτό τó βράδυ πού έπεσε στο Σηκονάνα διαorganώσε μιά ειθιμη γιορτή σού μεγάλο της και κατά τή μεσάνυχτα ελτε ότι ήταν ζυλασμένη κι' ότι ήθελε να κάνει μόνη ένα περιπάτο. Κανείς βέβαια δεν φανταζόταν ότι επρόκειτο ν' αυτοκτονήσει. "Όλοι τους σκέφτηκαν ότι ήταν κι' αυτό μιά από τής πολλές ιδιοτροπίες της και τήν άφησαν να φύγη. "Η κ. "Άλις ντε Λεμπερτόν λοιπόν, με τó θάνατο στην καρδιά, πήδησε από τήν πρώτη γέφυρα τού Σηκονάνα πού συνάντησε, μέσα στα νερά του. Για κακή τύχη της όμως τήν είδε ένας άστυφύλακας και προσπάθησε να τήν σώσει. Μά δεν τό κατόρθωσε. "Ετσι μαθεύτηκε ή αυτοκτονία της κι' ή άριστοκρατία τού Παρισιού μίλησε πολλές μέρες για τó τραγικό τέλος της "Άλις ντε Λεμπερτόν, πού είχε αυτοκτονήσει από έρωτα, σαν τής ασθματικές μοδιστρούλες...

—Καθώς βλέπεις, μου ελπε ό άστυνομικός Γκισάρ, τελειώνοντας τήν αφήγησή του, τó φθινόπωρο με τής μεταγχολικές βραδείες του είνε ή χειρότερη εποχή για τής άπογοιευμένες από τόν έρωτα. Τις κάνει να μαραινούνται και να πεθαίνουν, όπως τά κίτρινα φύλλα τών δένδρων, πού τά σκοπρίζε δω κι' εκεί ό άνεμος...

ANTRE SAPHANTIE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Κάποτε ό διάσημος ήθοποιος Γκώ, τής Γαλλικής Κομωδίας, υποδύοταν τó ρόλο ενός γέροου συμβολαιογράφου σ' ένα δράμα τού Σακρίλ. "Ο συμβολαιογράφος έβγαυνε στη σκηνή μόνω στην πρώτη και στην τρίτη πράξι. "Όταν λοιπόν τελείωσε ή πρώτη πράξις, ό Γκώ κατάκοτος έβγαλε τήν περούκα του και τά γένεια του και άποκοιμήθηκε σέ μιά πολυθρόνα τών παρασκηνίων. "Ετσι πέρασε άρετική ώρα. Κι' έξωα να ό Γκώ άκουσε μέσα στόν ύπνο του να τού φωνάζουν :

—Κύριε Γκώ... Κύριε Γκώ, είνε ή σειρά σας !...

"Ο Γκώ έτριψε τά μάτια του, τινάχθηκε από τήν πολυθρόνα του και όφησε στη σκηνή, χωρίς να φορήση τήν περούκα και τήν γενειάδα του. Πίσω του έτρεξαν να τόν προλάβουν οι συνάδελφοί του Πρεβόστ, Προσάμ κι' ή Μαντιγιέν, μά δεν κατόρθωσαν να τόν πληροορηήσουν για τó πάθημά του, παρά όταν ήταν πειά πολύ άργά : "Όταν δηλ ή πλατεία είχε προσηλωμένα τά κατάληκτα βλέμματα της πάνω στον συμβολαιογράφο, ό όποιος είχε γίνει άξωα κατά 20 χρόνια νεότερος.

"Ο Γκώ, άφου έμεινε σιωπηλός κι' άκίνητος για μιά στιγμή, ελπε με τή μεγαλύτερη άπάθεια στην ήθοποιά, ή όποια έπαιζε ρόλο πελάτιδος τού συμβολαιογράφου :

—"Α !... Μήπως δεν έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα ;... Με βρίσκετε πούλ νέον ;... Θέλετε καλύτερα τόν πατέρα μου ; Πάω να τόν φωνάξω.

Κι' έξαφανίστηκε από τή σκηνή, για να ξαναγορηση με τήν περούκα και τά γένεια του. Τότε προχώρησε σοβαρός πρως τήν πελάτιδά του και τής ελπε :

—"Ο γνώς μου με είδοποιήσε ότι θέλετε να με δίητε, κυρία. Είμαι ό γέρο - συμβολαιογράφος !...

Και ή παράστασις συνεχίστηκε χωρίς άλλο έπεισόδιο.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

Νύχτα μου κλεί τά μάτια μου
τό στόμα μου μολύθι
Κρύο μυαλό, κρύα καρδιά,
μνήμα βαθύ τά πνίγει.

Δέν ήμπαρώ' άπ' τήν καρδιά
τό αίμα θα μου τρέξει,
"Εκεί πού τήν επληρώρησε
με μιά πικρή σου λέξι.

Πόσον καιρό κοιμήθηκα,
ό νοός μου δεν τó ξέρει.
Ξυπνώ, κι' άκούω να χτυπά
στό μνήμα μου ένα χέρι.

"Εγώ σιγά τó χέρι μου
θα βάλω στην καρδιά σου,
και θα σταθ ή τó αίμα της
και θαύρης τήν ύγεία σου.

"Εύπνα άγάπη μου ! άκούεις;
Δεύτερη παρουσία !
Ξυπνήσαν όλοι οι νεκροί
και πάνε συνοδεία.

Δέν ήμπαρώ... είν' αίματα
κι' ή κεφαλή μου όλη.
Θυμάσαι ; όταν σ' έχασα,
τήν πέρασα με βόλι.

Δέν ήμπαρώ να σηκωθώ,
έμει στραβός στον "Αδη !
Τά δάκρυα έχυσαν βαρύ
στό μάτια μου σκοτάδι.

"Θά βάλω τά μαλλιά μου έγώ
εις τήν πληγή σου έπάνω.
Τά δάκρυα έχυσαν τó αίμα σου.
"Ελα, και θα σε γιάνω !"

"Ενα φιλι μου τó βαρύ
σκοτάδι σου θα πάρη.
Σήκω να ίδης τού ουρανού
τή δόξα και τή χάρη.

Παρακαλούσε κι' έλεγε...
Είπα κι' έγώ : "Ας γένη !
Δοκίμασε να σηκωθώ,
να πάω στην έρωμένη.

Νά... και μ' άνοίγουν ή πλη-
(γές,

ματώνει ή καρδιά μου.

Και τó κεφάλι μου... κι' έγώ
Ξυπνώ στην κάμαρά μου.

II

Είδα τήν έρωμένη μου στον ύπνο,
χλωμή, από τή λύπη μαραμμένη.
Γυρμένη κάτω... αού, πού σαν λουλούδι
ήτανε μιά φορά λουλουδισμένη.

"Ενα παιδι κρατούσε στην άγκάλη,
κι' έν' άλλο τó τραβούσε από τó χέρι.
Λέει τó μάτι κι' ή περπατοιά της
τί λύπη... και τί πείνα υποφέρει.

"Από τήν αγορά σιγά περνούσε
βγαίνει μπροστά μου ή φτωχή κοπέλλα,
τά μάτια της σηκώνει, με κυτάξει.
Πάγω κοντά της και τής λέγω : "Ελα...

"Ελα στο σπίτι μου μαζύ να πάμε.
Είσ' άρρωστη, χλωμή και πεινασμένη.
"Εγώ με τή δουλειά μου θα σε θρέψω,
έγώ θα σε ποτίσω, δικασμένη.

"Εγώ και τά παιδιά σου θα φροντίσω,
έγώ θα τά κυτάξω, τά καυμένα.
Μά πρωτ' άπ' όλα, πού πολύ άπ' όλα,
σένα, φτωχή, δυστυχισμένη, σένα.

Δέ θα σου πώ ποτέ, πώς τήν καρδιά μου
ό έρωτάς σου μου τήν είχε κάψει...
Κι' άν έλθει μαύρη ώρα να πεθάνη,
τό μάτι μου στο μνήμα σου θά κλάψη.

III

Γιατί τή νύχτα στο περβόλι βγαίνεις,
και τά λουλούδια όλα τα τρελαίνεις ;
Κοκκίνισε τó ρόδο από ντροπή,
τό άκακο γούλι τρώμαξε κι' εκείνο,
κιτρίνισε σαν τó κερύ τό κρίνο,
τάχασε και δεν ξέρει τί να πη.

Φεγγάρι έχεις δίκη, έγώ φταίω.
Μά τά λουλούδια πάλι — σου τό λέω,
παραπολύ γινήκαν ντροπαλά.
Πού νάξερω πώς μ' άκουαν έμένα,
όταν μιλούσα λόγια έρωτευμένα
με τ' άστρα εις τόν ουρανό ψηλά ;